

Ομιλία του Γιώργου Πέρρου, μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ, στο πανελλαδικό συλλαλητήριο την 1 Νοέμβρη 2014 στην Πλατεία Συντάγματος

«Πανηγυρίζουν αυτές τις μέρες οι τραπεζίτες, οι κεφαλαιοκράτες, η κυβέρνηση, όλοι μαζί οι εκμεταλλευτές του λαού, γιατί οι τράπεζες πέρασαν με επιτυχία το στρες τεστ. Πανηγυρίζουν και σχεδιάζουν νέο κύκλο κερδοσκοπίας, πέφτουν σαν τις ύαινες πάνω στο λαό για να γεμίσουν με χρήμα τα σεντούκια τους, απαιτώντας από όλους εμάς, με το μαστίγιο και με το καρότο, συνεχείς θυσίες και προσδοκίες στο μακρινό μέλλον. Μέχρι τότε πρέπει να μάθουμε να ζούμε με ψίχουλα, με τα ελάχιστα και να παραιτηθούμε από κάθε αξίωση κάλυψης των απωλειών σε εισοδήματα και δικαιώματα, από το δικαίωμα για μια αξιοπρεπή ζωή με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας.

Σε στρες τεστ, σε δοκιμασία αντοχής, θέσαμε κι εμείς τις δυνάμεις μας σήμερα με το πανελλαδικό συλλαλητήριο που οργανώσαμε. Καλέσαμε τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος να βρεθούν σε θέση ετοιμότητας, μαχητικής ικανότητας και αποφασιστικότητας για να τα βγάλουμε πέρα στο διαρκή πόλεμο που μας έχουν κηρύξει η πλουτοκρατία, οι κυβερνήσεις της και οι κάθε λογής μηχανισμοί που είναι στην υπηρεσία της.

Το σημερινό συλλαλητήριο, που οργανώνεται και στηρίζεται από 1.000 Συνδικάτα, Συλλόγους αυτοαπασχολούμενων, αγροτών, γυναικών, νεολαίας, Επιτροπές Ανέργων, δείχνει ότι υπάρχουν οι δυνάμεις που μπορούν να ηγηθούν τον αγώνα για να πιαστούμε για τα καλά με τους εκμεταλλευτές του μόχθου μας, για να νικήσουμε σε αυτό τον πόλεμο. Το σημερινό συλλαλητήριο δείχνει ότι στην εργατική τάξη, στους εργαζόμενους, στη νεολαία, στις γυναίκες του λαού υπάρχουν δυνάμεις που είναι έτοιμες να κάνουν το βήμα και να ενισχύσουν τις γραμμές του εργατικού και λαϊκού κινήματος και του ταξικού αγώνα.

Ξέρουμε ότι ο αγώνας για την ώρα είναι πολύ σκληρός και άνισος. Έχουμε απέναντί μας ένα συνασπισμένο και ισχυρό αντίπαλο και το κίνημά μας δεν είναι ακόμα όσο πρέπει έτοιμο και ισχυρό. Μπορούμε, όμως, να φτάσουμε το κίνημά μας, τη συμμαχία μας, σε αυτό το ύψος. Μπορούμε να κερδίζουμε καθημερινά πολλές μάχες, μικρές και μεγάλες σε κάθε χώρο. Μπορούμε να περάσουμε στην αντεπίθεση. Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνει το σημερινό μας συλλαλητήριο.

Δεν κάνουμε πίσω ούτε βήμα, όσες θυσίες κι αν χρειαστούν.

Δεν δεχόμαστε να ζούμε με τα ψίχουλα.

Δεν αποδεχόμαστε το ρεαλισμό της υποταγής και της μοιρολατρίας.

Υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις να ζήσουμε μια ζωή με δικαιώματα, με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας και τις δυνατότητες του καιρού μας. Να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας.

Καλωσορίζουμε όλους τους συναδέλφους, τις συναδέλφισσες που έφτασαν μέχρις εδώ από όλες τις γωνιές της χώρας, από κάθε πόλη και χωριό. Ήρθαμε εδώ με πίστη στη δύναμη του ενωμένου και συλλογικού αγώνα, με εμπιστοσύνη στη δύναμη της εργατικής τάξης, στη δύναμη του λαού να ανατρέψει εμπόδια και δυσκολίες, αρνητικούς συσχετισμούς.

Καλωσορίζουμε όλους εσάς που δεν τσιμπήσατε στη συκοφαντία, στον αποπροσανατολισμό, στην προβοκάτσια που μέρες τώρα σπέρνουν επιχειρηματικοί όμιλοι και συνδικαλιστικές ηγεσίες και ομάδες ότι το συλλαλητήριο είναι τάχα «κομματικό», ότι το αποφάσισε μόνο του το ΠΑΜΕ.

Δεν τους πέρασε. Οι 1.000 οργανώσεις που οργάνωσαν και συμμετέχουν στο σημερινό συλλαλητήριο είναι η ηχηρή απάντηση. Οι οργανώσεις αυτές, που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα εκατοντάδων εργατικών Συνδικάτων, συνταξιούχων, Συλλόγων των αυτοαπασχολούμενων, αγροτών, γυναικών, νεολαίας που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, στην ΠΑΣΕΒΕ, στην ΠΑΣΥ, στην ΟΓΕ, στο ΜΑΣ, συμπεριλαμβάνονται και πάνω από 200 οργανώσεις που δεν συμφωνούν σε όλα με το ΠΑΜΕ. Είναι ισχυρή απάντηση σε όλους αυτούς που εχθρεύονται ένα οργανωμένο, ταξικά προσανατολισμένο κίνημα που δεν συμβιβάζεται με τη σαπίλα που επικρατεί στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος. Θα συνεχίσουμε σε αυτή την κατεύθυνση ακόμα πιο επίμονα. Καλούμε όλους όσους ανταποκρίθηκαν στην πρόσκλησή μας και σήμερα βρίσκονται μαζί μας να δυναμώσουν τους δεσμούς τους με το ταξικό κίνημα, να πάρουν τη θέση τους στον αγώνα, να δυναμώσουμε το μέτωπο ενάντια στην εργοδοσία και τα τσιράκια της, να δυναμώσουμε τον αγώνα για να περάσει το κίνημα στην αντεπίθεση, με στόχο τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες, την ανατροπή των αντιλαϊκών πολιτικών, για να νικήσει ο οργανωμένος και αποφασισμένος λαός.

Το πανελλαδικό συλλαλητήριο καταγράφεται πλέον στη μνήμη και τη συνείδηση όλων σαν μια μεγάλη εργατική λαϊκή κινητοποίηση που ανοίγει δρόμους, δίνει δύναμη και κουράγιο. Και σαν τέτοια αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη στους αγώνες που έρχονται. Η σημερινή μεγάλη συμμετοχή ήρθε σαν αποτέλεσμα μιας μεγάλης κινητοποίησης στους χώρους δουλειάς, στις πόλεις και τα χωριά σε όλη την Ελλάδα. Είναι ένα θετικό βήμα στην κοινή δράση της εργατικής τάξης με τα άλλα λαϊκά στρώματα με τα θύματα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, των μονοπωλιακών ομίλων.

Σας καλούμε και σας έναν έναν χωριστά και όλους μαζί με ψηλά το κεφάλι να μπούμε στη μάχη, να μην υποχωρήσουμε, να συνεχίσουμε το δρόμο που έχουμε χαράξει, κλείνοντας τα αυτιά μας στις Σειρήνες του συμβιβασμού, του δήθεν ρεαλισμού. Να δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας, κοντά στις αγωνίες των εργαζομένων, κοντά στις ανάγκες τους, στην οργάνωσή τους, στη διαφώτισή τους, να μας νιώθουν ότι είμαστε ο δικός τους άνθρωπος. Γιατί εμείς θέλουμε να δημιουργήσουμε γερή υποδομή για να πάει το εργατικό κίνημα παραπέρα. Και υποδομή σημαίνει μαζικό Σωματείο, ριζωμένο στους τόπους δουλειάς, που θα νοιάζεται για όλους τους εργαζόμενους, που θα έχει στις γραμμές του νέους και νέες, μετανάστες που τραβάνε τα πάνδεινα, γυναίκες που υποφέρουν από τη διπλή εκμετάλλευση και καταπίεση.

Σημαίνει δυνατό, μαζικό σωματείο με δημοκρατική λειτουργία, με συμμετοχή των μελών του στη δράση, με δραστηριότητες για όλα τα προβλήματα που βασανίζουν τις εργατικές οικογένειες, με συνεχή παρέμβαση στους χώρους δουλειάς, σύγκρουση με την εργοδοσία, το κράτος και τους μηχανισμούς τους και αταλάντευτη υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων. Δε θέλουμε Σωματεία μηχανισμούς, αλλά μάχιμες δυνάμεις στον αγώνα για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης.

Βγαίνουμε από αυτή τη μάχη με μεγαλύτερη πείρα, καλύτερα εξοπλισμένοι. Κάναμε ακόμα μερικά θετικά βήματα, για να σηκώσει μπόι η τάξη μας, τούτος ο λαός. Στο δρόμο αυτό ξέρουμε ότι έχουμε να κλάψουμε πολύ, όπως λέει ο ποιητής μας ο Γιάννης Ρίτσος. Σ' αυτό το συλλαλητήριο όμως με τόσους πολλούς εργάτες, εργάτριες, βιοπαλαιστές της ζωής ενωμένους, να μην απαιτούν μονάχα ένα καρβέλι ψωμί παραπάνω, αλλά καλύτερη ζωή,

χαμογελάσαμε όλοι.

Γιατί εμείς όλοι μαζί και ο κάθε ένας χωριστά πιστεύουμε στα λόγια του Βάρναλη "Κι αν είν' ο λάκκος σου βαθύς, χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς". Χαιρετίζουμε ιδιαίτερα τα συνδικάτα, τους εργαζόμενους στα Γιάννενα, στο εμπόριο, στον τουρισμό - επισιτισμό, στα φασονατζήδικα, στην κλωστοϋφαντουργία, τους εργαζόμενους στην επιχείρηση "Ζούρας", που αποφάσισα τη συμμετοχή τους στο συλλαλητήριο με απεργία, δίνοντας το αγωνιστικό τους στίγμα, πραγματοποιώντας γενικές συνελεύσεις. Τέτοιο κίνημα θέλουμε εμείς, που να κινητοποιεί τους εργαζόμενους, να βγάξει στο προσκήνιο νέες δυνάμεις.

Χαιρετίζουμε όλους τους ανέργους, τους απολυμένους, τους χιλιάδες απλήρωτους, όσους εργάζονται με πέντε μήνες, ωρομίσθιοι, τους διαθέσιμους, τους απολυμένους από το Δημόσιο που βρίσκονται σήμερα μαζί μας, τους αυτοαπασχολούμενους που η μπότα των μονοπωλιακών ομίλων και οι τραπεζίτες τούς πέταξαν από τα μαγαζιά τους, τους αγρότες που ξεκληρίστηκαν από την πολιτική της ΕΕ. Χαιρετίζουμε τη νεολαία, τους φοιτητές και σπουδαστές, τις γυναίκες που με δεκάδες αποφάσεις συλλόγων δίνουν μαζική συμμετοχή στο σημερινό συλλαλητήριο.

Χαιρετίζουμε τους χιλιάδες συνταξιούχους που σήμερα βρίσκονται εδώ με πάνω από 60 πούλμαν. Στην κυριολεξία όργωσαν όλες τις πόλεις. Πραγματοποίησαν δεκάδες μαζικές συσκέψεις, συγκεντρώσεις, παρεμβάσεις. Θα λέγαμε δούλεψαν με νεανικό εργατικό ενθουσιασμό. Συζήτησαν τα συμπεράσματα από τη δουλειά τους σωματείο το σωματείο έχοντας πραγματοποιήσει πανελλαδικό συλλαλητήριο και παναπτικό όπου πήραν μέρος χιλιάδες συνταξιούχοι. Δίνουν τη μάχη μαζί με την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα για να μην περάσουν νέοι σχεδιασμοί για την Κοινωνική Ασφάλιση.

Εργαζόμενοι-ες, άνεργοι-ες, συνταξιούχοι, νέοι και νέες,

Η ανάπτυξη που επικαλούνται, η ανάκαμψη της οικονομίας που αναφέρουν και επιδιώκουν δεν είναι για όλους, δεν αφορά εμάς. Είναι για τους επιχειρηματικούς ομίλους, για τη μεγαλοεργοδοσία. Είναι η διάσωση και κυρίως η ενίσχυση της κερδοφορίας τους. Για τους εργαζόμενους, για τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού πρέπει να συνεχιστούν οι μεταρρυθμίσεις. Δηλαδή να ολοκληρωθεί η απελευθέρωση της αγοράς εργασίας και να συμπιεστούν ακόμη πιο χαμηλά οι μέσοι μισθοί, να ολοκληρωθεί η αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, δηλαδή η επιβολή νέου ασφαλιστικού συστήματος στα μέτρα τους. Η ανάκαμψη θα φέρει νέες, πιο άγριες συνθήκες ζωής και επιβίωσης.

Η διασφάλιση και ο πολλαπλασιασμός των επιχειρηματικών κερδών, η πολιτική γραμμή που ευνοεί τους λίγους πάει χέρι χέρι με την εξαθλίωση, με τις συνθήκες πτώχευσης για τους πολλούς, πάει χέρι χέρι με τις αναφλέξεις εντάσεων και πολέμων στην περιοχή μας και σε όλον τον κόσμο. Δεν υπάρχουν κοινά συμφέροντα. Δεν υπάρχει κοινή γραμμή που συνδέει τα συμφέροντά μας με αυτά των βιομηχάνων. Ο πλούτος των μεν προϋποθέτει τη φτώχεια των δε.

Ακόμα και το παράδειγμα από τις πρόσφατες πλημμύρες στην Αττική δείχνει το χάσμα των δυο κόσμων. Δεν καταστράφηκαν τα κότερα και οι βίλες των βιομηχάνων και των εφοπλιστών. Λαϊκά σπίτια, υπόγεια και μαγαζιά καταστράφηκαν. Και γι' αυτό πρέπει άμεσα να σηκωθεί αέρας διεκδίκησης για την ανακούφιση των λαϊκών οικογενειών που καταστράφηκαν.

Το τελευταίο διάστημα, συναγωνιστές και συναγωνίστριες, παρακολουθούμε έναν ανούσιο διαγωνισμό προσφοράς ψίχουλων και υποσχέσεων που τάζουν

κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση, πατώντας πάνω στην ίδια πολιτική ενίσχυσης της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων ως βασική προϋπόθεση για την έξοδο από την κρίση. Πλειοδοτούν σε ψίχουλα και αόριστες υποσχέσεις, προσπαθούν να αποκτήσουν προβάδισμα για το ποιος μπορεί να ξεγελάσει καλύτερα το λαό προσφέροντάς του αέρα κοπανιστό. Είναι καυγάς που βρίσκεται μακριά από τις αγωνίες και τις ανάγκες μας. Δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει! Δεν γίνεται για το συμφέρον μας. Είναι καυγάς που γίνεται για τα μάτια των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων. Για το ποια πολιτική δύναμη στη φάση της ανάκαμψης μπορεί να αποτελέσει εγγύηση για να προωθήσει τα συμφέροντά τους.

Το εργατικό - λαϊκό κίνημα πρέπει να βγει δυναμικά, διεκδικητικά στην περίοδο της ανάκαμψης. Να μην αποδεχτεί πως η δική του φτώχεια, η παγίωση της ζωής του με τα ελάχιστα αποτελεί μέρος της λύσης για την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Κριτήριο για τον κάθε έναν από εμάς πρέπει να είναι η ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών του και όχι τα όρια πείνας και εξαθλίωσης που μας ζητάνε να αποδεχτούμε. Η αποδοχή της μισής ζωής θα φέρει νέα δεινά, θα προκαλέσει ντόμινο νέων ανατροπών στο λαϊκό εισόδημα, στις εργασιακές σχέσεις.

Είναι καθήκον μας να αντισταθούμε στο "ρεαλισμό" των ορίων αντοχής της οικονομίας που έχουν οι προτάσεις της κυβέρνησης και της αξιωματικής αντιπολίτευσης, οι οποίες προσαρμόζουν τις απαιτήσεις μας στις ανάγκες του κεφαλαίου. Μας λένε ότι αν δεν υπάρχουν τα αφεντικά, αν δεν υπάρχει κερδοφορία, δεν θα μπορούμε να ζήσουμε, θα καταστραφούμε. Γι' αυτό πρέπει να προασπιστούν τα συμφέροντά τους, η κερδοφορία τους. Εμείς όμως λέμε ότι μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αφεντικά. Ότι ο παραγωγός του πλούτου είμαστε εμείς και σε εμάς πρέπει να επιστραφεί. Τα στοιχεία των ελβετικών τραπεζών, που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, για την Ελλάδα είναι χαρακτηριστικά του πλούτου που μας κατακλύζει και ποιοι τον αρπάζουν. Τα στοιχεία δείχνουν πως το 1% ενισχύθηκε την περίοδο της κρίσης και πιο συγκεκριμένα πως το πλουσιότερο 1% των Ελλήνων κατείχε το 2000 το 54,1% του πλούτου, το 2007 το 48,6%, ενώ το 2014 το 56,1%. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε την τεράστια κερδοφορία πριν την κρίση, το συσσωρευμένο πλούτο στις ξένες τράπεζες.

Αλλά πιο ζωντανό είναι το παράδειγμα στον κλάδο του τουρισμού σήμερα. Είναι ενδεικτικό για το πώς μοιράζεται η πίτα των κερδών ανάμεσα στους μεγαλοξενοδόχους και τους επιχειρηματίες του κλάδου με τους εργαζόμενους. Εργαζόμενοι που τα τελευταία χρόνια βρέθηκαν να εργάζονται με τσακισμένους μισθούς και συμπαραλιασμένες τις εργασιακές σχέσεις, με 5μηνα, με συμβάσεις της μιας μέρας, ενοικιαζόμενοι. Και όμως απ' όλη αυτήν τη βαβούρα που σηκώθηκε για τις επιτυχίες του ελληνικού τουρισμού και τα κέρδη που είχε συνολικά η οικονομία, οι εργαζόμενοι δεν πήραν τίποτα. Ούτε καν ψίχουλα. Να τι σημαίνει ανάκαμψη.

Συνάδελφοι - Συναδέλφισσες

Τα αιτήματα που πρέπει να βάλει σήμερα το εργατικό - λαϊκό κίνημα πρέπει να είναι επιθετικά, να στέκονται στην αναπλήρωση των απωλειών και να ακουμπούν πάνω στις σύγχρονες ανάγκες μας. Τέτοια αιτήματα για να μπορούν να σταθούν και να θεμελιωθούν πρέπει παράλληλα να συνδέονται με αμφισβήτηση των δεσμεύσεων και των πολιτικών της ΕΕ, των μνημονίων, της μη αποδοχής του χρέους που δεν δημιουργήσαμε εμείς.

Δε μπορούμε να είμαστε συνέχεια με την πλάτη στον τοίχο. Δεν μας αξίζει.

Πληρώσαμε την ανάπτυξη, πληρώνουμε με αιματηρές θυσίες και την κρίση του συστήματός τους, τη σωτηρία της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων. Δεν θα πληρώσουμε και την ανάκαμψη, την αλματώδη διόγκωση των κερδών τους. Τα αιτήματα που πρέπει να διεκδικήσουμε σήμερα δεν θα μπορούν να σταθούν, αν οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν την κατάσταση με την οπτική της μεγαλοεργοδοσίας, αν υιοθετούν ως δικό τους συμφέρον τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων, αν αποδέχονται την ταξική ειρήνη και συνεργασία. Γι' αυτό πρέπει να απορρίψουμε τις προτάσεις της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, να διώξουμε από την πλάτη μας τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, νέο και παλιό. Είναι δηλητήριο στις γραμμές μας, είναι τακτική της υποταγής, σκορπουν την απογοήτευση και τη μοιρολατρία.

Συνάδελφοι - Συναδέλφισσες,

Δεν βγαίνει τίποτα με την ατομική προσπάθεια, με το σιχτίρισμα, την κλάψα, με την ανάθεση ευθυνών. Δεν μπορεί η λύση να έρθει ουρανοκατέβατη, περιμένοντας να μας λύσει το πρόβλημα η όποια κυβέρνηση θα προκύψει από ενδεχόμενες μελλοντικές εκλογές. Δεν μπορούμε να δίνουμε χώρο και χρόνο, να καθυστερούμε την απάντησή μας στριμωγμένοι στη γωνία.

Είναι αδιέξοδος ο δρόμος αν περιμένουμε να μας βγάλει κάποιος άλλος "το φίδι από την τρύπα". Δεν βγαίνει τίποτα με το φόβο. Η εμπειρία έχει δείξει ότι όποιος φοβάται, θα κυνηγάει να προλάβει τη ζωή του. Ο άνεργος τώρα δεν μπορεί να λέει "εγώ κοιτάζω τη δουλειά μου" γιατί δεν έχει. Ούτε αυτός που δουλεύει, γιατί και αυτός είναι προσωρινός. Τώρα κανένας μας δεν μπορεί να λέει "κάθομαι ήσυχα γιατί ενδιαφέρομαι για τα παιδιά μου". Γιατί τώρα αποφάσισαν τα παιδιά μας να τα κάνουν σκλάβους στους βιομήχανους, στους επιχειρηματίες. Τα χρησιμοποιούν για να διώχνουν τους πατεράδες και τις μανάδες τους από τη δουλειά επειδή κοστίζουν λιγότερο.

Συναγωνιστές - Συναγωνίστριες

Ήρθε η ώρα να ακουστεί η δική μας φωνή! Η φωνή της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού που σήμερα βασανίζεται. Η φωνή των εκμεταλλευομένων. Να βάλουμε μπρος για μεγάλες, συνεχείς και νικηφόρες μάχες παντού, σε κάθε κλάδο, σε κάθε εργασιακό χώρο. Να αναστενάζουν καθημερινά όλοι αυτοί που σήμερα κάνουν τη ζωή μας μαύρη.

Όλοι μαζί μπορούμε! Να βάλουμε τέρμα στις δυσκολίες που προκαλεί η ανεργία! Να μην ανεχτούμε τις συνθήκες της σύγχρονης εξαθλίωσης!

Στο σημερινό συλλαλητήριο συνάδελφοι - συναδέλφισσες προτάξαμε τα ζητήματα που αφορούν την ανεργία. Εκτιμάμε πως η ανεργία είναι ένα από τα βασικά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίσει το εργατικό - λαϊκό κίνημα ως πρωταρχικό, ενιαίο και κοινό πρόβλημα. 1,5 εκατ. άνεργοι, λαϊκά σπίτια και με τους 2 γονείς ανέργους, χιλιάδες απολυμένοι βρίσκονται σε κάθε περιοχή, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε κλάδο. Τα αιτήματα για την ανακούφιση των ανέργων πρέπει να μπουν σε πρώτο πλάνο.

Κανένας εργαζόμενος σήμερα, κανένας άνεργος δεν μπορεί μόνος του να αντιμετωπίσει τη φτώχεια και την ανεργία. Σήμερα αξιοποιούν το θέρειμά της για να μας εκβιάζουν ακόμα περισσότερο. Για να δουλεύουν οι εργαζόμενοι ακόμα πιο φθηνά, να είναι πρόθυμοι να κάνουν ακόμα μεγαλύτερες εκπώσεις στα δικαιώματά τους. Την αξιοποιούν ώστε οι άνεργοι που περιμένουν στη γωνία για μια θέση εργασίας να είναι έτοιμοι να αποδεχτούν την εργασιακή ζούγκλα, τα άθλια προγράμματα απασχόλησης με την κακοπληρωμένη εργασία,

την 3ήμερη και 4ήμερη δουλειά με κουτσουρεμένα μεροκάματα και δικαιώματα.
Άνεργε - άνεργη,

Απευθυνόμαστε σε σένα που ψάχνεις να βρεις μεροκάματο, που ψάχνεις νυχθημερόν στις μικρές αγγελίες για δουλειά. Απευθυνόμαστε στους απολυμένους, στους εργαζόμενους που βρίσκονται με το ένα πόδι εκτός παραγωγής, στους εργαζόμενους των προγραμμάτων απασχόλησης που βαφτίζονται μέσω αυτών "ωφελούμενοι". Απευθυνόμαστε συνολικά σε κάθε εργατική οικογένεια, σε όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και στους μαζικούς φορείς, όσοι είμαστε εδώ, αλλά και όσοι δεν είμαστε.

Εδώ και τώρα αποφασιστικά, δυναμικά να απαιτήσουμε την κάλυψη και την επιδότηση όλων των ανέργων για όσο διαρκεί η ανεργία. Σήμερα επιδοτείται μόλις το 10% των ανέργων. Να γενικευτεί η προστασία σε όλους τους ανέργους. Να αυξηθεί το επίδομα ανεργίας στα 600 ευρώ. Το διάστημα της ανεργίας να αναγνωρίζεται ως συντάξιμος χρόνος χωρίς επιβάρυνση των ανέργων. Να σταματήσει το σκλαβοπάζαρο των προγραμμάτων απασχόλησης, της ενοικίασης, της κακοπληρωμένης εργασίας, της δουλειάς με ημερομηνία λήξης στο σύγχρονο δουλεμπόριο. Να διευρυνθεί συνολικά το πλέγμα προστασίας τους παντού! Στα χρέη, στις συγκοινωνίες, στην ψυχαγωγία, στις διακοπές. Να μην αφήσουμε σπίτι άνεργου, αλλά και εργαζόμενου να βγει σε πλειστηριασμό.

Σε κανέναν δεν πρέπει να επιτρέψουμε να τσακίσει την αξιοπρέπεια των ανέργων. Να δυναμώσει η αλληλεγγύη. Να πάρουν μέτρα τα Σωματεία, οι Επιτροπές Ανέργων. Ο άνεργος δεν είναι παράσιτο. Δεν φταίει για την ανεργία. Παράσιτα είναι αυτοί που μας πετούν στην ανεργία. Και εκεί πρέπει να στρέψουμε τα βέλη μας. Να βροντοφωνάξουμε πως δε μπορούμε να ζούμε σαν σύγχρονοι σκλάβοι!

Εργαζόμενοι - εργαζόμενες,

Να σταματήσουμε την αρπαγή του μόχθου μας, τη λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος! Να διεκδικήσουμε ουσιαστικές αυξήσεις παντού, στους μισθούς και στις συντάξεις. Είναι στο χέρι μας. Εξαρτάται από τους αγώνες μας, από την οργάνωσή μας, από την πίστη στο δίκιο μας.

Τα τελευταία επίσημα στοιχεία είναι αμείλικτα. Αποδεικνύουν την επιδείνωση στη ζωή της εργατικής οικογένειας. Πάνω από το 1/3 του πληθυσμού επιβιώνει με εισόδημα κάτω από το όριο της φτώχειας. Το 30% των μισθωτών παίρνει μισθό κάτω από τα 600 ευρώ μεικτά. Την ίδια στιγμή, το 60% των εργαζομένων έχει μισθούς κάτω των 1.100 ευρώ μεικτά. Οι πιο χαμηλοί μισθοί κυριαρχούν στις νεότερες ηλικίες. Οι εργαζόμενοι ηλικίας από 15 έως 19 ετών έχουν μέσο μισθό μόλις 270 ευρώ μεικτά, ενώ 120.000 εργαζόμενοι ηλικίας από 20 έως 24 ετών παίρνουν μέσο μισθό 489 ευρώ μεικτά. Το μέσο ημερομίσθιο των μεταναστών κυμαίνεται από 29 έως 25 ευρώ μεικτά. Ένας στους τέσσερις μισθωτούς εργάζεται με μερική απασχόληση. Την ίδια στιγμή καλπάζει η ανασφάλιστη "μαύρη" εργασία η οποία φτάνει στο 36% πανελλαδικά. 850.000 εργαζόμενοι πληρώνονται με καθυστέρηση από έναν ως δώδεκα μήνες.

Αν δεν αντιδράσουμε, αν δεν αντισταθούμε, η επίθεση στους μισθούς θα έχει και συνέχεια. Από αυτό το βήμα καλούμε όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, να βρίσκονται σε διαρκή επιφυλακή! Να μην επιτρέψουμε τα σχέδια για γενική καθίζηση και εξίσωση όλων των μισθών στα κατώτερα επίπεδα που προβλέπει ο νόμος, δηλαδή στα 586 ευρώ. Αποτελεί

ισχυρό μέτρο φτωχοποίησης του λαού μας. Θέλουν να μας εξισώσουν όλους στη φτώχεια!

Να επιστρέψουμε τα ψίχουλα που μας δίνουν και να διεκδικήσουμε το ψωμί μας. Να απαιτήσουμε εδώ και τώρα την υπογραφή Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης με επαναφορά στα 751 ευρώ για όσους αμείβονται με τον βασικό μισθό. Σε καμιά περίπτωση δεν λέμε πως αυτός ο μισθός ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής - λαϊκής οικογένειας. Δεν συμβιβάζομαστε με τα λίγα. Γι' αυτό λέμε πως αποτελεί την ελάχιστη βάση για διαπραγματεύσεις, για νέες αυξήσεις.

Παράλληλα να διεκδικήσουμε την επαναφορά των κατώτερων κλαδικών μισθών στα επίπεδα του 2009. Να καταργηθεί το αίσχος της ηλικιακής διαφοροποίησης στους μισθούς. Κανένας εργαζόμενος να μην εργάζεται χωρίς συλλογική σύμβαση, κανένας εργαζόμενος να μη βρίσκεται εκτεθειμένος στα νύχια της εργοδοσίας. Να καταργηθούν άμεσα όλοι οι αντεργατικοί νομοί που τσακίζουν τις συλλογικές συμβάσεις.

Να καταργηθεί το άθλιο καθεστώς των ατομικών συμβάσεων που σπάει την ενότητά μας, σπρώχνει συνεχώς προς τα κάτω τους μισθούς και τα δικαιώματά μας. Να αποκατασταθούν οι σταθερές εργασιακές σχέσεις. Να μπει φραγμός στην ευελιξία της εργασίας, στη μερική δουλειά, στην εκ περιτροπής εργασία που αποτελεί πλέον τον κανόνα στις εργασιακές σχέσεις. Δεν μπορούμε να ζούμε με μισή ζωή. Όσοι κλαψουρίζουν ή τρομοκρατούν ότι αυτά δεν γίνονται, πρέπει να απομονωθούν. Το οκτάωρο και οι άλλες κατακτήσεις έγιναν με θυσίες.

Συναγωνιστές - Συναγωνίστριες,

Από πολύ νωρίς έχουμε προειδοποιήσει την κυβέρνηση πως οποιαδήποτε νέα παρέμβαση στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα είναι ΑΙΤΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ. Τους έχουμε προειδοποιήσει να μην τολμήσουν να ακουμπήσουν τα συνταξιοδοτικά και ασφαλιστικά δικαιώματα! Είναι αιτία πολέμου γιατί επιδιώκουν την πλήρη απαλλαγή του κράτους και των εργοδοτών από τη χρηματοδότηση του ασφαλιστικού συστήματος. Με πρόσχημα τη βιωσιμότητα των Ταμείων στοχεύουν σε νέες μειώσεις ως και κατάργηση στις συντάξεις, νέες αυξήσεις στα όρια συνταξιοδότησης, πρόσθετες ριζικές περικοπές σε Υγεία και Πρόνοια.

Η επίθεση που προετοιμάζουν κατά της Κοινωνικής Ασφάλισης μάς αφορά όλους, εργαζόμενους ή συνταξιούχους, νέους ή παλιούς ασφαλισμένους, γυναίκες, αυτοαπασχολούμενους, αγρότες. Θίγουν τους πάντες! Δεν πρέπει να επιτρέψουμε τις εγκληματικές συνέπειες στη ζωή μας, στη ζωή των παιδιών μας. Η αποδοχή της επίθεσης, η μη απάντηση ή οι χλιαρές αντιδράσεις σημαίνουν επιστροφή της εργατικής τάξης και του λαού δεκάδες χρόνια πίσω. Να δουλεύουμε δηλαδή χωρίς προστασία, εκτεθειμένοι στον επαγγελματικό κίνδυνο και όταν βγαίνουμε καταϊδρωμένοι και κατάκοποι από την παραγωγή να μην έχουμε τη δυνατότητα να ζήσουμε αξιοπρεπώς.

Εδώ και τώρα να διεκδικήσουμε την κάλυψη όλων των απωλειών που υπήρξαν τα προηγούμενα χρόνια. Άμεση επαναφορά των απωλειών, της 13ης και 14ης σύνταξης. Να απαιτήσουμε την πλήρη κρατική εγγύηση όλων των συντάξεων και των παροχών. Τα έχουμε πληρώσει οι εργαζόμενοι και με το παραπάνω! Να απαιτήσουμε την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων και των εφαρμοστικών νόμων που επηρεάζουν την Κοινωνική Ασφάλιση και τις συντάξεις. Να μπει τέρμα στη μαύρη ανασφάλιστη εργασία.

Συναγωνιστές - Συναγωνίστριες,

Για όλα αυτά τα αιτήματα, για τα προβλήματα των εργαζομένων και των ανέργων, δεκάδες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν ζητήσει συνάντηση με τον υπουργό Εργασίας εδώ και 20 μέρες χωρίς ως σήμερα να μας έχει απαντήσει. Την ίδια στιγμή που συζητούν για νέο συνδικαλιστικό νόμο ώστε να στριμώξουν τη δράση των σωματείων, που αναμοχλεύουν πλευρές γύρω από το δικαίωμα στην απεργία για να τσακίσουν τους αγώνες των εργαζομένων, η κυβέρνηση δείχνει την απέχθειά της στους εργαζόμενους, στη συλλογική τους έκφραση. Από αυτό εδώ το βήμα καταγγέλλουμε την ηγεσία του υπουργείου Εργασίας και ζητάμε εκ νέου και δημόσια άμεση συνάντηση.

Συνάδελφοι - Συναδέλφισσες

Η αντιλαϊκή επίθεση δεν έχει σταματημό. Είναι ανάγκη να συνεχίσουμε με κλιμάκωση της απάντησής μας, δυναμώνοντας την παρουσία μας στους χώρους δουλειάς, με καλύτερη ακόμα οργάνωση και σχέδιο. Όσες συνδικαλιστικές οργανώσεις πήραν την απόφαση να συμμετάσχουν στο σημερινό πανελλαδικό συλλαλητήριο, γρήγορα και χωρίς καμιά καθυστέρηση πρέπει να βάλουν μπρος για την οργάνωση και την επιτυχία της πανελλαδικής πανεργατικής απεργίας στις 27 Νοέμβρη.

Απεργία που προετοιμάστηκε με τη δίμηνη αυτή δράση και το σημερινό συλλαλητήριο. Βάζοντας μπροστά τις ζωντανές και συλλογικές μας διαδικασίες να συζητήσουμε πλατιά τα συμπεράσματα από τη δράση μας μπροστά στο πανελλαδικό συλλαλητήριο και άμεσα να οργανώσουμε τη δράση μας, να μπου σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς γενικές συνελεύσεις, να οργανωθούν συγκεντρώσεις και συσκέψεις, να συζητήσουμε πλατιά και καθαρά με τους συναδέλφους μας. Όλα τα σφυριά μας να χτυπάνε για την επιτυχία της πανελλαδικής απεργίας με στόχο να νεκρώσουν τα πάντα.

Στη μάχη αυτή πρέπει να μπου όλοι, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, άνεργοι, νέοι, γυναίκες, αυτοαπασχολούμενοι, αγρότες γιατί η επίθεση μας χτυπάει όλους, κανείς δεν γλιτώνει. Ξέρουμε ότι δεν είναι εύκολη υπόθεση. Όμως εμείς, με εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη και στη δύναμή της, στηριγμένοι στη θέλησή μας, μπορούμε, ξεπερνώντας και τις δικές μας αδυναμίες, αυτή η απεργία να έχει πιο μαζική συμμετοχή, πιο πολλοί χώροι δουλειάς να μπου στη μάχη, γιατί θέλουμε να έχουμε συνέχεια στην πάλη μας.

Συνάδελφοι - Συναδέλφισσες,

Να στείλουμε μήνυμα σε μεγαλοεργοδοσία, κυβέρνηση, κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό ότι είμαστε όρθιοι, ακούραστοι, ανίκητοι για να υπερασπιστούμε τη ζωή και το μέλλον των παιδιών μας. Ότι δεν μας αρκούν τα ψίχουλα, αλλά διεκδικούμε τη ζωή μας ολάκερη.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Σηκώνουμε ψηλά τις σημαίες του αγώνα, της μάχης, βέβαιοι ότι θα ξημερώσει η μέρα όπου οι εργάτες θα κάνουν το όνειρο πραγματικότητα».